

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΕΛΕΓΕΙΑ

Στοῦ καφενεῖου τοῦ ἐπαρχιακοῦ μιὰν ἄκρη καθισμένη,
μόνη, ὦρα τώρα, σὰν παρατημένη ἢ θεατρῖνα
ἄβουλη κι ἄνεργη κυττάει μὲ βλέμμα ἄδειο τὸν δρόμο.
Μὲς στὴν ψυχὴ της ἢ βροχὴ φύλλα νεκρὰ σωριάζει.

Μ' ἀναπολήσεις πάσκησε λίγες στιγμὲς νὰ ἐλπῖσει
ὅμως ἢ μνήμη ἐθόλωσε καὶ τ' ὄνειρο δὲν ἦρθε,
κι ὥρες μουντιές, ἀτέλειωτες σὰ λιτανεῖα μονάχα
ἐπίμορα ἐπεράσανε, κουραστικά ἀπ' τὸ ροῦ της.

Βαμμένη ἀδέξια, κακοζωϊσμένη, ἀγρουπτισμένη,
γριὰ πρὶν τὰ γηράματα, κυττάζει ἢ θεατρῖνα
στὰ χρόνια ποῦ ἐδιάβηκανε, στὰ χρόνια ποῦ θαρροῦνε
καὶ πουθενὰ μὴδ' ἓνα φῶς νὰ τῆς γελᾷσι δὲ βρῖσκει.

Κι ὅλο ἢ βροχὴ φύλλα νεκρὰ σωριάζει στὴν ψυχὴ της.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ

Μιὰ μαργαρίτα ξέψυχη, ξεροὴ
σὰν τὶ μπορεῖ,
σὰν τὶ μπορεῖ σὲ μιὰ καρδιὰ νὰ φέρῃ;
— Ποιὸς τὸ ξαίρει...;

Καμμιά φορὰ γεννάει συλλογισμοὺς
ξυπνάει καημοὺς,
ἀνάσταση ζωῆς δίνει, ποῦ μένει
νεκρωμένη.

Καμμιά φορὰ γεννάει γιὰ μιὰ στιγμὴ
μιὰ λάγνα ὁρμή,
κι ἄλλοτε πάλι μιὰ χαρὰ φευγάτη
σὰ γοργὸ ἄτι.

Μιὰ μαργαρίτα ξέψυχη, ξεροὴ
— Ἄχ! πῶς μπορεῖ; —
μοῦ φέρνει σὰν προβάλλει ἐκεῖ, σὲ μι ἄκρη
ἓνα δάκρυ!

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ